

Sygn. akt VIII Gz 140/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Wołoszyk

Sędziowie: SO Artur Fornal (sprawozdawca)

SR Sylwia Roszak

Protokolant: Katarzyna Burewicz

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2018 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

w sprawie z powództwa **A. Z.**

przeciwko **A. T.**

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej **E. T.**

o zapłatę

na skutek zażalenia interwenienta ubocznego na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 8 czerwca 2017 r. (sygn. akt VIII GC 2233/16)

p o s t a n a w i a:

1. oddalić zażalenie;
2. oddalić wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Artur Fornal Wojciech Wołoszyk Sylwia Roszak

Sygn. akt VIII Gz 140/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 8 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy oddalił wniosek o uzupełnienie wyroku z dnia 15 maja 2017 r., złożony w imieniu interwenienta ubocznego po stronie pozwanej - E. T., przez jego pełnomocnika.

W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd pierwszej instancji wskazał, że pełnomocnik interwenienta ubocznego ani w zgłoszonej interwencji ani też ustnie przed zamknięciem rozprawy nie złożył wniosku o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Brak było zatem podstaw do zawarcia w treści wyroku rozstrzygnięcia o zwrocie kosztów procesu jakie miałyby być należne interwenientowi ubocznemu od powódki, skoro roszczenie z tego tytułu – nie zgłoszone najpóźniej przed zamknięciem rozprawy – wygasło (art. 109 § 1 k.p.c.). W konsekwencji nie zachodziły przesłanki do uzupełnienia ww. wyroku w myśl art. 351 § 1 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył interwenient uboczny domagając się jego zmiany i zawarcia w orzeczeniu o kosztach przedmiotowego procesu rozstrzygnięcia przyznającego interwenientowi ubocznemu od powódki tytułem kosztów procesu kwoty 7.957 zł, a ponadto zasądzenia od powódki na rzecz skarżącego kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu interwenient zarzucił :

- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez pominięcie, iż pełnomocnik interwenienta w mowie końcowej złożył wniosek o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych,
- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 100 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, co doprowadziło do błędnego orzeczenia o wysokości kosztów zastępstwa procesowego należnych interwenientowi od powódki.

W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, że Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, że interwenient do chwili zamknięcia rozprawy nie złożył wniosku o zasądzenie kosztów. W toku posiedzenia bezpośrednio poprzedzającego wydanie wyroku pełnomocnik – występujący zarówno w imieniu pozwanej, jak i interwenienta – wniósł bowiem o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, powinno być zatem oczywiste, że wniosek ten dotyczył zasądzenia kosztów zarówno na rzecz pozwanej, jak i interwenienta ubocznego. Na koszty należne temu ostatniemu składają się : opłata sądowa od interwencji (740 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) i wynagrodzenie pełnomocnika (7.200 zł).

W odpowiedzi na zażalenie powódka wniosła o jego oddalenie i zasądzenie od interwenienta ubocznego na rzecz powódki kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

o.o.1.Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że w treści pisma zawierającego interwencję uboczną interwenient – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego – wniósł o zasądzenie kosztów procesu, nie na swoją jednak rzecz, ale „na rzecz pozwanej” (zob. k. 263 akt). Natomiast na posiedzeniu w dniu 8 maja 2017 r. bezpośrednio przed zamknięciem rozprawy, tenże pełnomocnik – występujący wówczas zarówno w imieniu pozwanej, jak i interwenienta ubocznego – podtrzymał jedynie swoje wcześniejsze stanowisko zawarte w sprzeciwie (wniesionym przez pozwaną od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym) „łącznie z wnioskiem o zasądzenie kosztów według norm przepisanych” (zob. protokół sporządzony za pomocą urządzenia rejestrującego obraz i dźwięk - czas nagrania : 2:19:50 – 2:19:58 – k. 288 akt).

W świetle powyższych ustaleń nie może budzić żadnych wątpliwości, że roszczenie o zwrot kosztów procesu interwenienta, działającego przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wygasło skoro nie zgłoszono w imieniu tego uczestnika procesu wniosku o ich przyznanie najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia – jak wymaga tego przepis art. 109 § 1 k.p.c. Nie zachodziły w związku z tym przesłanki uzupełnienia w tym zakresie przedmiotowego wyroku na podstawie art. 351 § 1 k.p.c., skoro żądanie przyznania kosztów interwencji od powódki (obowiązanej do zwrotu kosztów stronie pozwanej) nie zostało zgłoszone przez interwenienta, a nie było podstaw, aby o powyższym orzekać z urzędu (art. 109 § 1 zd. 2 w zw. z art. 107 zd. 3 k.p.c. a contrario). Niezrozumiałą jest przy tym zarzut niezastosowania w sprawie art. 100 k.p.c. – przepis ten został przez skarżącego powołany zapewne jedynie na skutek omyłki, skoro dotyczy on rozstrzygnięcia o kosztach w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań stron (takiego rozstrzygnięcia przedmiotowy wyrok – oddalający powództwo w całości – nie zawiera). Nie doszło również do wydania „błędnego orzeczenia o wysokości kosztów zastępstwa procesowego należnych interwenientowi od powódki”, skoro tak przedmiotowy wyrok, jak i zaskarżone postanowienie – prawidłowo oddalające wniosek o jego uzupełnienie – nie zawiera w ogóle rozstrzygnięcia w tym przedmiocie (k. 290 i 303 akt).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Nie mógł natomiast zostać uwzględniony wniosek powódki o zasądzenie od skarżącego na jej rzecz

kosztów postępowania zażaleniowego, skoro w myśl regulacji zawartej w art. 107 k.p.c. (znajdującej odpowiednie zastosowanie także w niniejszym postępowaniu, stosownie do art. 391 § 1 zd. 1 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.) zasadą jest, że interwenient uboczny nie zwraca kosztów przeciwnikowi strony do której przystąpił. Pomimo zaś tego, że przedmiotowe postępowanie wpadkowe wywołane zostało zażaleniem interwenienta, nie zachodzi możliwość zastosowania wyjątku od powyższej zasady, o którym mowa w art. 107 zd. 2 k.p.c., i przyznania kosztów związanych z tym postępowaniem powódce, gdyż jej apelacja od wyroku oddalającego powództwo została oddalona (wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt VIII Ga 208/17), w ostatecznym rezultacie jest więc ona stroną przegrywającą sprawę (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 1973 r., II CR 159/73, OSNC 1974, nr 5, poz. 90).

Artur Fornal Wojciech Wołoszyk Sylwia Roszak